

Arrest

nr. 307 929 van 6 juni 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 GANSHOREN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van binnenkomst met terughouding of terugleiding naar de grens, en tot vasthouden in een welbepaalde plaats van 21 mei 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.S. ECIRLI die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is van Palestijnse origine.

Op 26 april 2024 is verzoeker vanuit Turkije in België aangekomen op Brussel Nationaal luchthaven. Verzoeker was in het bezit van een geldig reisdocument voorzien van een visum voor Spanje, maar niet van de vereiste binnenkomstdocumenten voor België. Op diezelfde dag werd een beslissing tot terughouding genomen.

Verzoeker diende hierop een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 2 mei 2024 werd verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord.

Op 3 mei 2024 richtten de Belgische asielinstanties een verzoek tot overname van verzoeker aan de Spaanse asielinstanties.

Op 21 mei 2024 werd een stilzwijgend akkoord verstuurd naar de Spaanse autoriteiten.

Op 21 mei 2024 werd hem een beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

**"BESLISSING TOT WEIGERING VAN BINNENKOMST
MET TERUGDRIJVING OF TERUGLEIDING TOT AAN DE GRENS**

In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan de heer,

Naam: A. (...)

Voornaam: M. M. H. (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: K. Y. (...)

nationaliteit: Palestina

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Overwegende dat de betrokkene, A. M.M.H.(...) van Palestijnse nationaliteit, op 26.04.2024 op de Luchthaven van Zaventem de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd, gezien betrokkene niet voldeed aan de in art. 3, eerste lid, 1°/2° van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstvoorwaarden (Is niet in het bezit van een geldig reisdocument noch van een geldig visum voor binnenkomst). Bij het verlaten van Turkije-Antalya, was de betrokkene in het bezit van zijn eigen reisdocument (n° (...)) geldig tot 11.02.2029;

Overwegende dat betrokkene in het bezit was van een geldig visum type C van Spanje met nummer ESP(...), geldig tot en met 19.07.2024;

Overwegende dat betrokkene op 26.04.2024 een verzoek tot internationale bescherming indiende (bijlage 25) en op grond van Art 12, lid 2 of 3 (geldig visum) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013, een overname aan Spanje werd aangevraagd op 03.05.2024;

Overwegende dat op 21.05.2024 een stilzwijgend akkoord naar de Spaanse autoriteiten werd verstuurd;

De betrokkene stelde tijdens het verhoor dd. 02.05.2024 een goede gezondheid te hebben. Hij verklaarde verder ook dat hij gehuwd is en drie minderjarige kinderen te hebben die zich allen in Palestina bevinden. Betrokkene verklaarde verder ook nog twee nichten te hebben die zich in België bevinden via gezinshereniging, alsook vier neven die erkend zijn in België;

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het HvJ-EU oordeelde dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen

overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker voor internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat kan leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Tijdens het interview afgenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 02.05.2024, antwoordde de betrokkene op de vraag of er een specifieke reden is waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen?: "Ik koos België omdat ik hier familie heb. Ze hebben me het me ook aangeraden."

Op de vraag of hij redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die hem verzet om zijn overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor zijn verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, SI van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen, antwoordde de betrokkene: "Ik heb veel familie hier. Ik ken niemand in Spanje".

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Overwegende dat volgens de verordening 604/2013, de criteria en mechanismen zijn ingevoerd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat bij één van de lidstaten wordt ingediend door een onderdaan van een derde land of een staatloze en dat de uitvoering van deze verordening en haar adoptie impliceren dat de vrije keuze van de aanvrager is uitgesloten voor de bepaling van welke lidstaat verantwoordelijk is voor zijn verzoek om internationale bescherming. Met andere woorden, de simpele persoonlijke waardering van een lidstaat door de betrokkene of door een derde of het feit dat hij zijn verzoek in behandeling wil laten nemen in een bepaalde lidstaat kan niet de basis vormen voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule (artikel 17-1) van de Verordening 604/2013;

Betrokkene verklaart twee nichten en vier neven te hebben die in België verblijven;

Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependence") vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest EN. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, S 36 : "The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 81 between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece").

Gelet hierop zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014 en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn

wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren.

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van Verordening 604/2013 dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker.

Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten.

Dergelijke elementen worden in het geval van de betrokkene en zijn nichten en neven niet voorgelegd.

Als verzoeker om internationale bescherming valt de betrokkene onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn en is hij derhalve op het vlak van materiële ondersteuning niet aangewezen op zijn nichten en neven.

We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid in de zin van datzelfde artikel bestaat tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende nichten en neven of dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014.

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. We wensen tevens op te merken dat Spanje partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967, en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan bijgevolg van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven.

Spanje onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Spanje onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie inmiddels stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Hieromtrent wensen we tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin gesteld wordt dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. In het geval van Griekenland wijzigde het EHRM dit standpunt later, maar met betrekking tot een overdracht aan Spanje kan ervan uitgegaan worden dat de algemene regel staande blijft. In deze optiek wordt aangenomen dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Spaanse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

In het rapport over asiel en bescherming in Spanje van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Teresa De Gasperis, "Asylum Information Database — Country Report — Spain", <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>, laatste update in april 2023, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie word toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gemeld dat de stijging van verzoeken voor problemen kan zorgen bij het bekomen van opvang, maar dat dit niet ten koste gaat van de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen "While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 and 2019 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased" (p. 105).

We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen in het rapport nergens als ontoereikend worden beoordeeld.

Het AIDA-rapport besteedt ook aandacht aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Spanje geeft namelijk geen garanties aan de

andere lidstaten, maar voorafgaand aan een overdracht overlegt de bevoegde instantie (het OAR, "Oficina de Asilo y Refugio") met de diensten van het Ministerie van Inclusie, Sociale Zekerheid en Migratie. The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Inclusion, Social Security and Migration, responsible for reception" (p. 60).

Het AIDA-rapport vermeldt dat de Spaanse overheid in januari 2019 werd veroordeeld omdat verzoekers om internationale bescherming, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje werden overgedragen, opvang werd geweigerd. Als gevolg hiervan heeft het Ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid een richtlijn uitgevaardigd om verzoekers om internationale bescherming niet uit te sluiten van opvang indien ze Spanje hebben verlaten om verder te reizen naar een andere EU-land. "The Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country" (p. 60). Verder meldt het rapport dat aan Spanje overdragen personen belemmeringen kunnen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (p. 61).

Het Spaanse opvangsysteem van verzoekers om internationale bescherming kent drie fases (AIDA-rapport, p. 95). Personen die een verzoek om internationale bescherming willen indienen, worden geïnformeerd over de hele procedure. ("Fase previa de evaluación y derivación, EYD"). Nadien volgt een eerste fase (Fase de acogida) waarbij de verzoeker in een van de volgende plaatsen verblijft: een opvangcentrum ("Centro de Acogida a Refugiados, CAR"), een opvangcentrum beheerd door een NGO of een opvangcentrum onder humanitaire assistentie voorzieningen (acogida para la Atención Humanitaria de personas inmigrantes). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die gericht zijn op het faciliteren van de integratie in de Spaanse samenleving. In een tweede of "autonome" fase ("Fase de preparación para la autonomía") vertrekt de verzoeker uit de opvangcentrum en ontvangt financiële bijstand en dekking van vaste kosten (p. 95). Het rapport stelt dat het verwerven van een zekere autonomie en zelfvoorziening op 6 maanden tijd moeilijk is, zeker voor verzoekers die moeilijkheden kennen op vlak van het verwerven van kennis van de Spaanse taal en dat dit een drempel vormt omtrent toegang tot de arbeidsmarkt. "Main obstacles for asylum applicants present after passing the first phase, as the system foresees an initial degree of autonomy and self-maintenance which is hardly accomplishable in 6 months' time, and almost impossible in the case of applicants who have difficulties in learning and speaking the Spanish language, and thus face greater barriers to access to employment (p. 98).

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat deze opmerkingen niet leiden tot het besluit dat de Spaanse instanties compleet in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming, in die mate dat er sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert allerm minst een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Wat zijn gezondheidstoestand betreft verklaarde de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud: "goed."

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau zijn als in België. Dat Spanje geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. De Spaanse autoriteiten worden minstens 6 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene of 10 werkdagen vooraf in geval van een chartervlucht.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek

om internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggeleid naar de grens met Spanje, en dient hij zich aan te bieden bij de Spaanse autoriteiten.

...

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij werd in casu ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is.

Het kan niet ter discussie worden gesteld dat de in casu bestreden beslissing tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding tot aan de grens een terugdrijvingsmaatregel is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoekende partij reeds op 26 april 2024 een terugdrijvingsmaatregel werd ter kennis gebracht. De thans bestreden beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd is dus een tweede terugdrijvingsmaatregel.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet is in casu aldus een beroepstermijn van vijf dagen aan de orde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoekende partij werd ter kennis gebracht op 21 mei 2024.

Conform artikel 39/57, § 1 derde lid juncto artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet loopt de beroepstermijn vanaf de eerste dag die volgt op de datum van afgifte.

Verzoekende partij beschikte bijgevolg met ingang van 22 mei 2024 over vijf dagen om een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden.

In toepassing van artikel 39/57, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet is de vervalddag in de termijn begrepen. De laatste nuttige dag voor het indienen van het onderhavige verzoekschrift was maandag 27 mei 2024. Het verzoekschrift werd aan de Raad evenwel pas overgemaakt op vrijdag 31 mei 2024. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

Ter terechtzitting wordt meegedeeld aan de advocaat van verzoeker dat de vordering manifest laattijdig voorkomt.

Verzoeker heeft steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdigheid aan overmacht te wijten is.

Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Ter terechtzitting stelt de advocaat van verzoeker enkel aan dat hij artikel 3 van het EVRM heeft aangevoerd als middel en dat dit onderzocht dient te worden. Hiermee voert de advocaat van verzoeker geen tegenbewijs aan waaruit overmacht zou kunnen blijken.

De Raad merkt op dat de beroepstermijn van openbare orde is en strikt moet worden toegepast, zodat het hem niet is toegestaan er uit welwillendheid van af te wijken (RvS 15 juni 2012, nr. 219.733). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de wettelijke bepaling van artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet op zich duidelijk is in die zin dat er inzake de beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vervaltermijn van tien resp. vijf dagen geldt waarbij de beroepen ingediend buiten deze termijn onontvankelijk moeten worden verklaard, tenzij de overmacht wordt aangetoond, quod non in casu.

In zoverre verzoeker verwijst naar de schending van artikel 3 van het EVRM merkt de Raad op dat niet blijkt dat er sprake is van systematische tekortkomingen in de asielprocedure in Spanje, die er op zouden wijzen dat er interstatelijk vertrouwensbeginsel niet langer geldt. Het AIDA-rapport vermeldt in dit verband dat de registratie en toegang tot de procedure van Dublin-terugkeerders prioritair wordt behandeld (AIDA-rapport, p. 65). Niettegenstaande uit het AIDA-rapport blijkt dat er wel kritische bemerkingen kunnen worden geplaatst bij het systeem van opvang en de behandeling van asielzoekers in Spanje, hetgeen overigens wordt bevestigd door de bestreden beslissing, valt niet op te maken dat Dublin-terugkeerders in Spanje worden geconfronteerd worden met systematische tekortkomingen waaruit zou volgen dat een terugkeer de verzoeker zou blootstellen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Daarnaast verklaarde verzoeker zelf geen procedurele noden te hebben. Verzoeker blijkt een gezonde jonge man te zijn. Hij is volgens zijn verklaringen een professioneel voetballer. Hij verklaarde overigens in goede gezondheid te zijn. Hij plaatste geen bemerkingen bij de situatie van opvang en procedure in Spanje, terwijl hem uitdrukkelijk werd gevraagd *“heeft u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw verzoek om internationale bescherming zouden rechtvaardigen?”*. Hij stelde enkel dat hij er voor koos om naar België door te reizen omdat hij in België familie heeft, terwijl hij niemand kent in Spanje. Verzoeker toont prima facie niet aan dat de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de bestreden beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens is onontvankelijk ratione temporis.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

J. CAMU